

РЕШЕНИЕ

№ 5164

гр. София, 24.07.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIV КАСАЦИОНЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на 14.06.2013 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Камелия Стоянова

ЧЛЕНОВЕ: Весела Цанкова

Луиза Христова

при участието на секретаря Наталия Г Дринова и при участието на прокурора Ютеров, като разгледа дело номер **4156** по описа за **2013** година докладвано от съдия Камелия Стоянова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на [фирма] против решение № 30 от 15.03.2013 г., постановено по НАХД № 15354/2012 г. на СРС, наказателно отделение, 10 с-в. Със същото е потвърдено НП № Р-10-366/03.07.2012 г. на заместник-председателя на Комисията за финансов надзор, ръководещ управление „Застрахователен надзор”, с което на [фирма] на основание чл. 319, ал. 1, т. 2 от Кодекса за застраховането е наложена имуществена санкция в размер на 1000 лв. за нарушение по чл. 69, ал. 2, вр. чл. 68, ал. 5 от Кодекса за застраховането, вр. чл. 8а, ал. 4, вр. чл. 7, ал. 2, т. 1 от Наредба № 27 от 29.03.2006 г. за реда и методиката за образуване на техническите резерви от застрахователите и от презастрахователите и на здравноосигурителните резерви.

Решението се обжалва като неправилно постановено в нарушение на закона със съществени нарушения на процесуалните правила - касационни основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 и т. 2 от НПК, по съображения, изложени в касационната жалба. Искане да се отмени и да се отмени наказателното постановление.

Ответникът по касационната жалба изразява становище за неоснователност на жалбата.

Прокуратурата дава заключение за неоснователност на жалбата.

Административният съд С.-град, като се запозна с обжалваното решение и обсъди доводите, посочени в жалбата, намира следното:

Касационната жалба е подадена в преклузивния срок по чл. 211, ал. 1 от АПК, вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, от надлежна страна по чл. 210, ал. 1 от АПК, срещу подлежащо на оспорване по чл. 208 от АПК съдебно решение, и е допустима.

Разгледана по същество е неоснователна.

С решение № 30 от 15.03.2013 г., постановено по НАХД № 15354/2012 г. на СРС, наказателно отделение, 10 с-в е потвърдено НП № Р-10-366/03.07.2012 г. на заместник-председателя на Комисията за финансов надзор, ръководещ управление „Застрахователен надзор”, с което на [фирма] на основание чл. 319, ал. 1, т. 2 от Кодекса за застраховането е наложена имуществена санкция в размер на 1000 лв. за нарушение по чл. 69, ал. 2, вр. чл. 68, ал. 5 от Кодекса за застраховането, вр. чл. 8а, ал. 4, вр. чл. 7, ал. 2, т. 1 от Наредба № 27 от 29.03.2006 г. за реда и методиката за образуване на техническите резерви от застрахователите и от презастрахователите и на здравноосигурителните резерви.

От фактическа страна СРС е приел за установено, че със заповед № 148/11.08.2011 г. на заместник-председателя на Комисията за финансов надзор е била назначена проверка за цялостната дейност на [фирма], като във връзка с проверката от дружеството е била изисквана справка за изплатените претенции за периода 01.01.2011 г. – 31.12.2011 г. относно вид застраховка, номер на претенция, номер на застрахователната полица, дата на предявяване на претенцията, дата на застрахователното събитие, размер на предявената претенция, размер на резерва за предявени, неизплатени претенции, размер на вземанията по регреси, изплатена сума, получени суми по регреси, дата на получаване на сумите по регреси, дял на презастрахователя в изплатените претенции, за застраховка ГО на автомобилистите – изплатена сума във връзка с претърпени имуществени вреди, за застраховка ГО на автомобилистите – дял на презастрахователя в изплатените претенции във връзка с претърпени имуществени вреди, за застраховка ГО на автомобилистите – изплатена сума във връзка с неимуществени вреди, за застраховка ГО на автомобилистите – дял на презастрахователя в изплатените претенции във връзка с претърпени неимуществени вреди. В отговор на направеното искане дружеството представило данни, съобразно които стойността на изплатените през текущата 2011 г. претенции по застраховка „Щети на имущество” по събития, предявени, преди началото на текущата 2011 г. била 113 995 лв., а образуваният към 31.12.2010 г. резерв за предявени, неизплатени претенции по изплатените през текущата 2011 г. претенции по събития, предявени преди началото на текущата 2011 г. била в размер на 84 728 лв. При съпоставянето на посочените две стойности контролните органи констатирали, че по застраховка „Щети на имущество” стойността на изплатените през текущата 2011 г. претенции по събития, предявени преди началото на текущата 2011 г. била по-висока от образувания по тези щети резерв за предявени, неизплатени претенции към края на предходната година – 31.12.2010 г., което показвало недостиг на резерва за предявени, неизплатени претенции съгласно чл. 8а, ал. 2 от Наредба № 27. Направили са извода, че съгласно чл. 8а, ал. 4 от Наредба № 27 застрахователят е следвало да коригира с коефициент на достатъчност образувания към 31.12.2011 г. по застраховка „Щети на имущество” резерв за предстоящи плащания в частта „Резерв за предявени, но неизплатени претенции”, а именно размера на резерва за претенции, предявени преди края на предходната 2010 г., които не са изплатени към края на

текущата 2011 г. В тази връзка застрахователят е следвало към 31.12.2011 г. да образува допълнителен резерв за предявени, но неизплатени претенции по застраховка „Щети на имущество”. Видно от представената от дружеството справка към 31.12.2011 г. същото не е образувало допълнителен резерв по чл. 8а от Наредба № 27 по застраховка „Щети на имущество”, следователно дружеството не е коригирало с коефициент на достатъчност образувания към 31.12.2011 г. по застраховка щети на имущество „Резерв за предстоящи плащания” в частта „Резерв за предявени, но неизплатени претенции”, а именно размера на резерва за претенции, предявени преди края на предходната 2010 г., които не са изплатени към края на текущата 2011 г. За констатираното нарушение бил съставен АУАН, въз основа на който било издадено наказателното постановление.

От правна страна първоинстанционният съд е приел за извършено нарушението по чл. 69, ал. 2, вр. чл. 68, ал. 5 от Кодекса за застраховането, вр. чл. 8а, ал. 4, вр. чл. 7, ал. 2, т. 1 от Наредба № 27 от 29.03.2006 г. за реда и методиката за образуване на техническите резерви от застрахователите и от презастрахователите и на здравноосигурителните резерви.

Решението на първоинстанционния съд е правилно.

Съгласно чл. 63, т. 2 от Кодекса за застраховането с цел гарантиране на възможността за точно изпълнение на задълженията по сключените застрахователни и презастрахователни договори застрахователят, съответно презастрахователят е длъжен по всяко време да образува достатъчни по вид и размер технически резерви съгласно изискванията на закона. Съгласно чл. 69, ал. 2 от Кодекса за застраховането застрахователят, съответно презастрахователят поддържа достатъчни по размер техническите резерви по чл. 68 в съответствие с общия обем на неговата дейност и задълженията по сключените от него застрахователни и/или презастрахователни договори, доколкото е възможно основателното им предвиждане. Съгласно чл. 68, ал. 2, т. 2 от Кодекса за застраховането застраховател, получил лиценз за застраховане по видове застраховки по раздел II от приложение № 1, образува резерв за предстоящи плащания. Съгласно чл. 68, ал. 5 от Кодекса за застраховането редът и методиката за образуване на техническите резерви и на запасния фонд, принципите, които се прилагат за изчисляване на размера им, правилата за определяне и оценка на активите за покритие на техническите резерви, както и максималният размер на техническата лихва за застраховките по раздел I от приложение № 1, се определят с наредба. Тази наредба е Наредба № 27 от 29.03.2006 г. за реда и методиката за образуване на техническите резерви от застрахователите и от презастрахователите, и на здравноосигурителните резерви. Съгласно чл. 7, ал. 2 от наредбата резервът за предстоящи плащания включва предявени, но неизплатени претенции, възникнали, но непредявени претенции, разходите за уреждане на претенциите. Чл. 8а, ал. 1 от наредбата задължава застрахователите, предлагащи застраховки по раздел II от приложение № 1 от Кодекса за застраховането до края на текущата година да извършват тест за достатъчност на размера на резерва за предявени, неизплатени претенции. Съгласно ал. 2 на чл. 8а недостиг на резерва за предявени, неизплатени претенции съществува, когато стойността на изплатените през текущата година претенции по събития, предявени преди началото на текущата година е по-висока от частта от образувания по тези щети резерв за предявени, неизплатени претенции към края на предходната година. Чл. 8а, ал. 4 от наредбата задължава застрахователите, когато съществува недостиг та образувания резерв за предявени, неизплатени

претенции към края на предходната година и размерът на резерва е определен по метода по чл. 8, ал. 1 от наредбата, размерът на резерва за претенции, предявени преди края на предходната година, които не са изплатени към края на текущата година или края на всеки отчетен период от следващата година да се коригира с коефициент на достатъчност. Коефициентът на достатъчност по резерва за предявени неизплатени претенции се определя съгласно приложение № 5 от наредбата, като се определя размер на допълнителен резерв за предявени неизплатени претенции. Видно от справка ГБ.1.2 „Технически резерви към 31.12.2011 г.”, представената на надзорния орган справка ГБ.1.2 „Технически резерви към 31.12.2011 г.” търговското дружество не е образувало допълнителен резерв по чл. 8а от наредба № 27 по застраховка „Щети на имущество”. Следователно търговското дружество не е коригирало с коефициент на достатъчност образувания към 31.12.2011 г. по застраховка „Щети на имущество” резерв за предстоящи плащания в частта резерв за предявени, но неизплатени претенции, а именно размерът на резерва за претенции предявени преди края на предходната 2010 г., които не са били изплатени към края на текущата 2011 г. В тази връзка като правилни се определят изводите на първоинстанционния съд, че по този начин търговското дружество е нарушило чл. 68, ал. 5 от Кодекса на застраховането, вр. чл. 8а, ал. 4, вр. чл. 7, ал. 2, т. 1 от наредба № 27. Неоснователно е оплакването, съдържащо се в касационната жалба, че административно наказателното производство било образувано в нарушение на чл. 34, ал. 1, б. „в”, изречение второ от ЗАНН. От представените по делото доказателства се установява, че при извършваната проверка от дружеството е била изисквана информация с писмо изх. № Рг-10-04-75 от 09.02.2012 г., като дружеството е отговорило с писмо вх. № РГ-10-04-75/09.03.2012 г., с което е представило необходимата информация, въз основа на която е било установено нарушението. В тази връзка са правилни изводите на първоинстанционния съд, че нарушителят е бил открит едва след датата 09.03.2012 г. При съобразяване на посочената дата и на обстоятелството, че АУАН е бил съставен на 31.05.2012 г. следва извода, че същият е бил съставен в 3 месечния срок от откриване на нарушителя и в едногодишния срок от откриване на нарушението. Неоснователно е оплакването, съдържащо се в касационната жалба за изтекла погасителна давност по отношение на извършването на нарушението, предвид обстоятелството, че както се посочва и в наказателното постановление нарушението е било извършено към 31.12.2011 г. Неоснователно е и оплакването, съдържащо се в касационната жалба за маловажност на извършеното нарушение. Съгласно чл. 63, т. 2 от Кодекса за застраховането с цел гарантиране на възможността за точно изпълнение на задълженията по сключените застрахователни и презастрахователни договори застрахователят, съответно презастрахователят е длъжен по всяко време да образува достатъчни по вид и размер технически резерви съгласно изискванията на закона.

Въз основа на изложеното тази инстанция приема касационната жалба за неоснователна. Оспорваното първоинстанционно решение като валидно, допустимо и правилно следва да се остави в сила.

При така направените фактически и правни изводи и на основание чл. 221, ал. 2, предл. 1 от АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, АДМИНИСТРАТИВНИЯТ СЪД С. – град, XIV-ти касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 30 от 15.03.2013 г., постановено по НАХД № 15354/2012 г. на СРС, наказателно отделение, 10 с-в.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: